

LÁ THƯ MỤC VỤ

Bây giờ còn nhớ hay không
Anh đem cánh phượng bôi hồng má em
- “Để cho em đẹp như Tiên !”
Em không chịu, sợ phải lên trên trời
- “Lên trời hai đứa đôi nơi
Thôi em chỉ muốn làm người trần gian”.

Mấy câu trên tôi trích từ bài thơ Hoa Học Trò của thi sĩ Nhất Tuấn. Tôi biết bài thơ này từ một nhạc phẩm do Nhạc Sĩ Anh Bằng phổ nhạc và dòng nhạc đặc ý nhất của bài này là chỗ nhạc sĩ cho lặp lại câu “Sợ phải lên, sợ phải lên trên trời, sợ phải lên, sợ phải lên trên trời”. Lý do sợ phải lên trời của cô bé trong bài thơ là vì “Lên trời hai đứa đôi nơi”, có nghĩa là phải xa nhau do đó dù bạn trai bôi hoa phượng vào má mình để mình đẹp như tiên nhưng cô bé nhất định “hồng có chịu”, “hồng thềm” làm tiên vì làm tiên thì phải lên trời mà lên trời thì hai đứa sẽ hai nơi và xa nhau ngàn trùng. Vì thế cô bé chỉ muốn làm người trần gian để được ở gần bên nhau thôi. Xấu tí “hồng sao”!

Các môn đệ Chúa Giêsu trong ngày Chúa Lên Trời cũng không muốn xa Thầy nên khi thấy Thầy dần xa khuất các ông ngẩn ngơ “*ngước mắt lên trời nhìn theo Người đang xa đi*” (Cv 1:11) giống như tâm trạng của thi sĩ Tân Đà trong bài Tông Biệt “Trời Đất từ nay xa cách mãi. Ngàn năm thơ thần bóng trắng chơi”. Lúc ấy các ông nghĩ rằng thế là Thầy đã ra đi mãi mãi và tình nghĩa Thầy trò bao nhiêu năm chắc là chấm dứt từ đây. Nhưng có thực là như thế không?

Câu trả lời có thể là vừa có vừa không. Có! là về phương diện thể lý thì Chúa Giêsu từ nay sẽ không còn hiện diện với các môn đệ nữa. Nhưng không! là vì dù không còn hiện diện bằng thể lý nữa không có nghĩa là Ngài hoàn toàn cắt đứt mối giây liên hệ với các ông vì Ngài đã hứa “*Và đây Thầy ở cùng các con mọi ngày cho đến tận thế*” (Mt 28:20). Việc lên trời của Chúa Giêsu đã giải phóng Ngài khỏi tất cả những giới hạn của không gian và thời gian. Trong những ngày làm sứ vụ trên dương thế, Chúa Giêsu chỉ có thể hiện diện ở một chỗ thôi. Nếu Ngài đang ở Giêrusalem thì không thể cùng lúc xuất hiện ở Galilê được, hay ngược lại. Bây giờ Ngài lên trời trở về với Thiên Chúa, Ngài có thể hiện diện ở bất cứ nơi nào mà Thiên Chúa hiện diện, có nghĩa là có thể hiện diện ở tất cả mọi nơi trong cùng một thời điểm.

Trong một tập truyện ngắn, nhà văn Hy Lạp Nikos Kazantzakis có kể lại cuộc gặp gỡ giữa một linh mục Chính thống tên là Manassê và một ẩn sĩ. Hai vị đàm đạo với nhau suốt ngày mà câu chuyện vẫn không chấm dứt. Vị ẩn sĩ có thói quen nhắm nghiền đôi mắt trong khi nói chuyện. Thấy thế linh mục Manassê liền đề nghị ông hãy mở mắt ra, có mở mắt, ông mới thấy những kỳ công của Chúa. Nghe thế, vị ẩn sĩ trả lời: “Nhưng tôi nhắm mắt lại là để thấy Đấng đã thực hiện những kỳ công ấy”.

Vị ẩn sĩ nhắm đôi mắt thể lý để nhìn thấy Thiên Chúa bằng đôi mắt đức tin. Chúng ta cũng vậy, chỉ với đôi mắt đức tin, chúng ta mới cảm nhận và nhìn thấy Chúa Giêsu phục sinh. Chúa Giêsu đã lên trời trở về cùng Chúa Cha, vì sứ mệnh của Ngài đã hoàn tất. Nhưng sự ra đi của Ngài không phải là một vĩnh viễn từ giả cõi đời, mà là một hiện diện mới, và Thánh Thần chính là Đấng sẽ làm chứng về sự hiện diện mới ấy của Chúa Giêsu.

Thánh Phaolô, tuy chưa từng được sống với Chúa Giêsu, nhưng nhờ Thánh Thần đã cảm nghiệm được sự hiện diện của Đấng Phục sinh, đến nỗi đã thốt lên: “*Tôi sống nhưng không phải tôi sống, mà là Chúa Kitô sống trong tôi*” (Gl 2:20). Chính do Thánh Thần tác động, con người mới cảm nghiệm được sự hiện diện của Chúa Giêsu Phục sinh, cho nên thánh Phaolô khuyên chúng ta đừng dập tắt Thánh Thần. Đừng dập tắt Thánh Thần có nghĩa là luôn biết lắng nghe tiếng nói của Ngài trong đáy thẳm tâm hồn chúng ta. Đừng dập tắt Thánh Thần có nghĩa là luôn mở rộng tâm hồn để đón nhận sự hiện diện và tác động của Ngài trong mọi biến cố cuộc sống. Điều đó cũng có nghĩa là luôn nhìn vào cuộc sống bằng cái nhìn của lạc quan, tin yêu và hy vọng vì có Chúa Giêsu hiện diện với chúng ta như Ngài đã hứa rằng “*Thầy ở cùng các con mọi ngày cho đến tận thế*”. Bổn phận của chúng ta bây giờ là thực hiện lời căn dặn của Chúa: “*Hãy đi giảng dạy muôn dân...và dạy họ mọi điều Thầy đã truyền cho các con*” (Mt 28:20). Có nghĩa là chúng ta phải sống, làm chứng và mang Tin Mừng đến cho mọi người. Để đến lượt chúng ta, khi hoàn tất cuộc lữ hành và bổn phận Kitô hữu của mình trên dương gian, chúng ta cũng sẽ được “lên trời” trở về với Thiên Chúa như Thầy mình vì Ngài đã hứa “*Thầy ở đâu thì các con cũng sẽ ở đó*” (Ga 14:3).

Lm Nguyễn Mộng Huynh